

Κυριακή 13η Δεκεμβρίου 2026

Κυριακή ΙΑ΄ Λουκᾶ.

(Λκ. 14, 16 – 24, Μτθ. 22, 14).

«ἔρχεσθε» (Λκ. 14, 17).

Πλησιάζουμε στήν τελική εὐθεία γιά τό μεγάλο πανηγύρι τῶν Χριστουγέννων. Μέσα στόν χειμῶνα τῶν πειρασμῶν καί τῶν πτώσεων μᾶς ἀνοίγει ὁ Κύριος τή θαλπωρή μιᾶς πρόσκλησης. Μᾶς ἀφηγεῖται τήν ὡραία παραβολή τοῦ Μεγάλου Δείπνου. Αὐτό τό δεῖπνο, στό ὁποῖο προσκαλούμαστε, εἶναι ἡ Θεία Λειτουργία. Προσκαλούμαστε στή μυσταγωγία τῆς βρώσης καί τῆς πόσης τοῦ Σώματος καί τοῦ Αἵματος τοῦ Θεανθρώπου Χριστοῦ. Ὁ Κύριος παραθέτει τόν ἑαυτό Του πάνω στό τραπέζι τῆς θυσίας, γιά νά φᾶμε καί νά πιοῦμε τό Σῶμα καί τό Αἷμα Του, προκειμένου νά κοινωνήσουμε μέ τό πρόσωπό Του. Ἐμεῖς δέν καταλαβαίνουμε τό νόημα καί τή σημασία αὐτοῦ τοῦ δείπνου οὔτε ἀξιολογοῦμε τήν τιμή καί τά

προνόμια αὐτῆς τῆς πρόσκλησης. Ἔτσι ἀπορρίπτουμε μέ ἀνόητες προφάσεις τήν εὐκαιρία νά ἐνωθοῦμε μέ τόν Θεό. Ἐκεῖνος, ὅμως, δέν κουράζεται. Στέλνει τούς ἐργάτες Του, τούς ὑπηρέτες Του, νά μᾶς προτρέψουν, νά μᾶς παροτρύνουν, γιά νά μή χάσουμε τήν εὐκαιρία καί ἀπεμπολήσουμε τή μεγάλη τιμή νά γίνουμε συνδαιτυμόνες τοῦ Θεοῦ. Στέλνει τό μεγάλο μήνυμα μέ τούς δικούς Του ἀνθρώπους: «ἔρχεσθε».

Αὐτό τό «ἔρχεσθε» εἶναι τόσο βαθύ, πλατύ καί ὑψηλό, πού ἀξίζει νά τό προσέξουμε ιδιαίτερα καί νά στοχαστοῦμε πάνω σ' αὐτό.

Κατ' ἀρχήν, τό «ἔρχεσθε» εἶναι ἄμεσο. Ὁ Θεός μᾶς προσκαλεῖ αὐτή τή στιγμή. Τώρα θέλει νά τρέξουμε κοντά Του. Ὁχι μετά ἀπό λίγο. Ὁχι, ἀφοῦ τακτοποιήσουμε τά ὑπόλοιπα θέματα, νά πᾶμε καί στό Δεῖπνο Του. Ὁ Κύριος θέλει αὐτή τή στιγμή, χωρίς ἀναβολή, χωρίς χρονοτριβή, χωρίς ἄλλη προτεραιότητα, νά παρακαθίσουμε στή θυσία πού κάνει γιά μᾶς. Ὅλες οἱ ἀναβολές καί οἱ ἀναστολές εἶναι προσβλητικές γιά τόν Θεό. Ὅταν μᾶς προτρέπει νά ἔλθουμε κοντά Του ὁ

Κύριος, τί άλλο πιά σημαντικό από αυτό μπορεί να υπάρχει; Άκυρώνουμε τή θεϊκή αγάπη και απορρίπτουμε τήν άφρατη τιμή, όταν προτάσσουμε γήινα θέματα, γιά να αποφύγουμε τήν οὐράνια πρόσκληση. Ὁ Θεός μέ τό στόμα τῆς Ἐκκλησίας μᾶς λέγει: «ἔρχεσθε» τώρα. Μέσα στόν χρόνο μᾶς καλεῖ σέ κάτι ἄχρονο. Μέσα στόν κόσμο μᾶς καλεῖ σέ κάτι ὑπερκόσμιο. Μέσα στό ἄγχος μᾶς καλεῖ σέ κάτι γαλήνιο. Μέσα στίς θλίψεις μᾶς καλεῖ στήν ἀπέραντη παρηγοριά. Μέσα στή μοναξιά μᾶς καλεῖ στή ἀγαπητική κοινωνία. Χωρίς ἀναβολή και καθυστέρηση περιμένει τήν ἀνταπόκρισή μας. Μέ προθυμία και ἀμεσότητα να τρέξουμε κοντά Του. Ὁχι ἀπό καθῆκον, ὑποχρέωση και τυπικότητα ἀλλά ἀπό ἀληθινό πόθο και ἐπιθυμία γιά Ἐκεῖνον. Τό «ἔρχεσθε» δείχνει τήν ἀμεσότητα τῆς πρόσκλησης ἀλλά και τήν ἀμεσότητα τῆς ἀνταπόκρισης.

Δεύτερον, τό «ἔρχεσθε» δείχνει καθολικότητα. Ὁ Θεός δέν προσκαλεῖ ὀρισμένους. Προσκαλεῖ τούς πάντες. Τό «ἔρχεσθε» τό ἀκοῦμε ὅλοι. Δέν ἀπευθύνεται αὐτή ἡ προτροπή σέ

κάποιους ξεχωριστούς. Ὁ Θεός εἶναι ἕτοιμος νά μοιράσει τόν ἑαυτό Του σέ ὅλη τήν ἀνθρωπότητα. Δέν θυσιάζεται γιά μερικούς. Σταύρωσε τή Σάρκα Του καί πόνεσε, γιά νά ἀνακουφιστεῖ ὅλος ὁ ἀνθρώπινος πόνος. Ἐχυσε τό Αἷμα Του, γιά νά ξεπλύνει ὅλη τήν πανανθρώπινη βρωμιά. Ξεπουλήθηκε σάν λύτρο, προκειμένου νά ἐξαγοράσει ὅλο τό γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπό τήν αἰχμαλωσία τοῦ θανάτου. Ἡ προσμονή τοῦ Θεοῦ νά ἀνταποκριθοῦμε στή μεγάλη τιμή τῆς οὐράνιας τράπεζας ἀπλώνεται σέ ὅλα τά μήκη καί τά πλάτη τῆς γῆς. Γιά τή Θεία Λειτουργία δέν ἐκδίδονται εἰδικές προσκλήσεις. Στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία δέν ὑπάρχουν ἰδιωτικές Θεῖες Λειτουργίες, ὅπως δέν ὑπάρχει καί ἀτομική κοινωνία μέ τόν Θεό. Τό «ἔρχεσθε» τῆς Ἐκκλησίας ἀκούγεται μέ τό κτύπημα τῆς καμπάνας. Ἡ καμπάνα ἀκούγεται παντοῦ. Ἄλλους τούς ξυπνάει καί τούς προτρέπει νά ἔλθουν στόν Ναό. Ἄλλους τούς ἐκνευρίζει καί τούς ἀναστατώνει ἐσωτερικά. Ὁ καθένας διαχειρίζεται τήν προτροπή τοῦ Θεοῦ ἀνάλογα μέ τό πόσο ἀγαπάει τόν Κύριο. Ἡ προτροπή, ὅμως,

ἀπευθύνεται σέ ὅλους. Ἡ καθολικότητα τοῦ «ἔρχεσθε» δείχνει καί τόν οἰκουμενικό χαρακτήρα τῆς Θείας Λειτουργίας. Μπροστά στό Ἱερό Θυσιαστήριο, ὅπου σφαγιάζεται ὁ Κύριος γιά μᾶς, προσευχόμαστε γιά ὅλους. Δέν προσευχόμαστε μόνον γιά τούς παρόντες ἀλλά καί γιά τούς ἀπόντες, γιά τούς κεκοιμημένους, ἀκόμη καί γιά ὅσους δέν μᾶς ἀγαποῦν. Ὁ οἰκουμενικός χαρακτήρας τῆς Θείας Λειτουργίας δίνει τόν χαρακτήρα καί τόν τόνο τῆς χαρᾶς καί τῆς ἐνότητας πού ὑπάρχει μέσα στήν Ἐκκλησία. Μέσα στόν Ναό αἰσθανόμαστε ὅτι εἵμαστε ἀδέλφια ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτη. Αἰσθανόμαστε ὅτι εἵμαστε παιδιά τοῦ ἴδιου Θεοῦ, ἄσχετα ἂν μερικοί ἀδελφοί μας Τόν ἔχασαν καί Τόν ψάχνουν μέ λάθος τρόπο. Γι' αὐτό ὁλόθερμα προσευχόμαστε «ὑπέρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως». Τό «ἔρχεσθε» τοῦ Θεοῦ εἶναι ὁ ἀκατάλυτος δεσμός πού ἐνώνει ὅλο τόν κόσμο καί θριαμβεύει ἐπάνω στίς διασπαστικές ἐνέργειες πού κάνουν τά ὄργανα τοῦ κακοῦ.

Τέλος, τό «ἔρχεσθε», πού ἀκοῦμε ἀπό τούς ἐργάτες τοῦ Θεοῦ, εἶναι μία προτροπή γιά

εὐλικρίνεια καί προετοιμασία. Μᾶς προτρέπει ὁ Θεός νά ἔλθουμε στή Θεία Λειτουργία συνειδητά. Δέν εἶναι σκόπιμο νά τελεῖται μπροστά μας ἡ ἀναίμακτη θυσία τοῦ Χριστοῦ καί ἐμεῖς νά στεκόμαστε μέσα στόν Ναό, σάν νά παρακολουθοῦμε κάποια κοσμική παράσταση. Ἡ ἔλευση στή Θεία Λειτουργία εἶναι μία πράξη εὐλικρίνειας καί κατάλληλης προετοιμασίας. Δέν εἶναι ἄρκετό οὔτε νά ἔλθουμε ἔγκαιρα οὔτε νά ἔχουμε τή συνείδηση ὅτι εἵμαστε ὅλοι μαζί. Εἶναι ἀπαραίτητο μέσα στό Δεῖπνο τῆς Θείας Εὐχαριστίας νά εἵμαστε οὐσιαστικά. Ἐνῶ παρατίθεται ὁ Ἀμνός τοῦ Θεοῦ, γιά νά Τόν κοινωνήσουμε καί νά γεμίσουμε Θεό, ἐμεῖς δέν μπορούμε νά ξεχνιόμαστε καί νά σκορπίζουμε τό μυαλό στίς μέριμνες καί στά πάθη. Ἐνῶ τελεῖται μπροστά μας τό μεγάλο μυστήριο τῆς θείας ἀποκάλυψης, ἐμεῖς δέν γίνεται νά εἵμαστε ψεύτικα παρόντες καί στήν πραγματικότητα ἀπόντες. Δέν γίνεται γύρω μας οἱ ἅγιοι νά ὑποκλίνονται, οἱ ἄγγελοι νά φρίττουν καί ἐμεῖς νά ἀσχολούμαστε μέ τήν ἀνοησία καί τή βρωμιά τοῦ κόσμου. Μέσα στή διάρκεια τοῦ ὑπερφυοῦς Δείπνου

ὁ Θεός μᾶς θέλει ὁλοκληρωτικά ἀφιερωμένους σ' Ἐκεῖνον. Μπορεῖ νά εἴμαστε πνευματικά ἀνώριμοι, μπορεῖ νά εἴμαστε ἀκάθαρτοι καί στιγματισμένοι ἀπό τήν ἁμαρτία, μπορεῖ νά παλεύουμε νά μαζέψουμε τόν νοῦ ἀπό τήν ἀλητεία του, νά συγκεντρώσουμε τή σκέψη στά τελούμενα, νά διώξουμε τούς ἀμέτρητους λογισμούς, πού ἔρχονται ἐκείνη τήν ὥρα, ἀλλά ὅλ' αὐτά δέν πειράζουν. Αὐτό πού ἔχει σημασία εἶναι νά ἔχουμε τή βαθιά συναίσθηση τῆς ἀναξιότητος. Νά ἔχουμε τήν πεποίθηση ὅτι αὐτό πού γίνεται γιά μᾶς δέν τό ἀξίζουμε. Δέν εἴμαστε στό Δεῖπνο ἐπειδή μᾶς ταιριάζει. Εἴμαστε μέτοχοι αὐτῆς τῆς εὐωχίας, ἐπειδή ὁ Οἰκοδεσπότης μᾶς ἐπιθυμεῖ. Ἐκεῖνος μᾶς προσκαλεῖ, ἐπειδή μᾶς θέλει, ὅχι ἐπειδή τό ἀξίζουμε. Δέν δικαιούμαστε αὐτή τήν τιμή. Στεκόμαστε στό μυστήριο μέ ταπείνωση, μέ μετάνοια, μέ πόθο Θεοῦ, μέ ἀγάπη γιά τούς πάντες. Αὐτά μᾶς καθιστοῦν κατάλληλους συνδαιτυμόνες. Τό «ἔρχεσθε» δέν μᾶς ἀπευθύνεται ἐπειδή εἴμαστε ἐνάρετοι, ἄξιοι καί σωστοί. Ἀκοῦμε τό «ἔρχεσθε», ἐπειδή εἴμαστε ἄρρωστοι καί

χρησιμοποιούμε θεραπεία, επειδή είμαστε βρώμικοι
 και χρειαζόμαστε κάθαρση, επειδή είμαστε χαμέ-
 νοι και πρέπει να ξαναβρούμε τη μάντρα, επειδή
 είμαστε πληγωμένοι και χρειαζόμαστε παρηγο-
 ριά. Εάν ήμασταν άξιοι και καλοί, δεν θα μας
 καλούσε ο Θεός στο Δείπνο Του. Επειδή είμαστε
 άνάξιοι μας καλεί. Μας θέλει κοντά Του για να
 μας δοξάσει, να μας δικαιώσει, να μας συμφιλιώ-
 σει μαζί Του. Εμείς Τόν ξεχνάμε, άλλ' Αυτός μας
 θυμάται. Εμείς Τόν διαγράφουμε, άλλ' Αυτός
 μας επιθυμεί. Μ' αυτή τη συναίσθηση να λαμβά-
 νουμε μέρος στη θεϊκή Τράπεζα. Με σεβασμό και
 εμπιστοσύνη στον Θεό, με αγάπη ολοκληρωτική
 για τον Θεό και για τους ανθρώπους να λαμβά-
 νουμε τη Θεία Κοινωνία. Αθόρυβα και μυστικά
 να έχουμε τη χαρά ότι παίρνουμε αυτό που μας
 χρειάζεται και όχι αυτό που αξίζουμε. Αξίζουμε
 την τιμωρία, αλλά παίρνουμε τη χαρά. Αξίζουμε
 την κόλαση, αλλά παίρνουμε τον Παράδεισο.
 Αυτός είναι ο καρπός της πρόσκλησης, όταν τη
 δεχόμαστε και ανταποκρινόμαστε σ' αυτή.

Πλησιάζουν τά Χριστούγεννα. Ἡ μάνα Ἐκκλησία μᾶς προετοιμάζει νά κοινωνήσουμε μέ τόν Θεό, πού ἔρχεται γιά τό χατίρι μας νά γίνει ἓνας ἀπό ἐμᾶς. Μέ τήν προτροπή «ἔρχεσθε» μᾶς προσκαλεῖ νά τρέξουμε κοντά Του. Νά τρέξουμε γρήγορα, χωρίς ἀναβολές. Νά προσέλθουμε ὅλοι μαζί, χωρίς διαιρέσεις, σάν ἓνα σῶμα. Νά σταθοῦμε μέ βαθιά συναίσθηση ἀναξιότητος καί σωστή προετοιμασία μετάνοιας. Ἐτσι νά χορτάσουμε ἀπό τό Δεῖπνο τοῦ Οὐρανοῦ. Θά γεμίζουμε μέ μία πληρότητα ἀληθινή, πού θά εἶναι πρόγευση τῆς αἰώνιας ζωῆς, τῆς ἀτέλειωτης χαρᾶς τῶν ἑορταζόντων τό ἄρρητο κάλλος τοῦ Θεοῦ. Ἀμήν.